

Na nesreću, daleko smo od toga da mnogi producenti danas podržavaju autorski film, oni film doživljavaju kao mogućnost zarade, a ne kao deo umetnosti, te pretvaraju celuloidnu traku u običnu robu.

U tom kontekstu „Žrtvovanje“, pored svega ostalog, predstavlja i potpuno negiranje onog čime se danas bavi komercijalni film. Moj film nema za cilj da podržava ili ruši fenomen usamljenika u savremenom načinu razmišljanja ili njihov načina života. Moja primarna želja bila je da postavim i iznesem u javnost vitalna pitanja naše stvarnosti, te da pozovem gledaoce da se vrate duboko zatpanim, isušanim izvorima našeg postojanja. Slike, vizualne predstave neće to učiniti ništa lošije od reči, naročito sada kad su reči izgubile svoje tajno magijsko značenje, kada se razgovor pretvorio u prazno naklapanje i, po Aleksandrovom mišljenju, prestao išta da znači. Mi gubimo dah od ogromne količine informacija i pritom važne poruke koje mogu izmeniti naš život ne stižu do naše svesti.

Naš svet je podeljen na dve polovine: dobro i zlo. Duhovnost i pragmatizam. Naš humani svet konstruisan je, modeliran po materijalnim zakonima jer je čovek svoje društvo formirao u skladu s oblikom mrtve materije. Preneo je na sebe zakone mrtve prirode. Zato on ne veruje u Dušu, odriče se Boga. Jer živi samo od hleba. Kako da vidi Dušu, Čudo, Boga kad oni, s njegove tačke gledišta, ne rade ništa korisno? Oni nisu potrebni. I čovek ih prosto ne primećuje. Ali negde iza beskorisnosti, tamo gde caruje čisti empirizam, povremeno se neočekivano dešavaju čuda. Primer za to je fizika.

Veliki broj najviđenijih fizičara današnjice, kao što znamo, iz nekog razloga veruje u Boga. Jednom prilikom sam razgovarao s pokojnim sovjetskim fizičarem Landauom o tome.

Mesto dešavanja: Krim, plaža, šljunak.
Ja: A šta vi mislite, postoji li Bog ili ne?
(Pauza oko tri minuta)
Landau (pogledavši me bespomoćno):
Mislim da postoji.

Ja sam u to vreme bio potpuno nepoznati, od sunca pocrneli dečacić, sin čuvenog pesnika Arsenija Tarčkovskog. Odnosno, niko. Sin.

Landaua sam tad video prvi i poslednji put. Bio je to slučajan susret. I jedini. Što je i bilo razlog za istonost sovjetskog dobitnika Nobelove nagrade.

Ima li nade da čovek preživi uprkos svim nagorelajama apokaliptičke tišine koja se nadvija nad njim, o kojoj svedoče očigledne činjenice? Odgovor na to pitanje, po svemu sudeći, daje stara legenda o osušenom drvetu lišenom životnih sokova, koju sam iskoristio kao osnovu za najvažniji film u svojoj stvaralačkoj karijeri: Monah je korak po korak, vedro po vedro, nosio vodu na planinu i zalivao osušeno drvo, bez trunke sumnje verujući u to što radi, ni na trenutak ne prestajući da veruje u Tvorca i čudotvornu moć svoje vere. Zbog toga je i iskusio Čudo – jednog jutra grane drveta su oživele i prekrile se mladim lišćem. Samo, zar je to čudo? To je istina.